

TẬP 4
HỒI 37

Tử Linh Uyên

Tường Tiểu Phàm không thể tránh được nữa, tuy đã chứng kiến tình trạng của Tề Hạo và Tăng Thư Thư, nhưng việc đến trước mắt hắn vẫn không thấy có cách gì ứng phó, đành trăn mình giờ Thiêu Hỏa Côn lên đỡ.

Thiêu Hỏa Côn tỏa những ánh đèn xanh nhàn nhạt trong không trung, hồng quang lao đến và phải nó lập tức tiêu tán, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy một luồng đại lực truyền tới, thân hình run khẽ, ngoài ra chẳng có cảm giác gì kỳ lạ nữa. Hắn vội vàng nhìn Thiêu Hỏa Côn, thấy nó vẫn đen kịt như thường, không có hần đỏ nào hết.

Mặc dù Thiêu Hỏa Côn vẫn xấu xí khó coi, nhưng Trương Tiểu Phàm lại vui mừng quá đổi, liền khoa chân bước lên trước. Bọn người ma giáo ở đằng xa kia đều thất kinh, nhao nhác nhìn ngó, đại hán nọ 'í' một tiếng, từ con mắt to lại xạ ra một đạo hồng quang.

Thiêu Hỏa Côn nghênh đón, hai luồng sáng xanh đỏ lao vào nhau, giãy lát sau, hồng quang tiêu biến. Thiêu Hỏa Côn rung lên, nhưng vẫn như cũ an nhiên vô sự. Trương Tiểu Phàm bình tâm, nghĩ bụng thanh cừi lò này khó coi thì vẫn khó coi, nhưng tục ngữ chẳng nói người kém mệnh lớn đó sao, xem ra loại pháp bảo này đúng là thuộc dạng như vậy, tiên kiếm của hai vị sư huynh đẹp đẽ tôn quý, lại không cứng mạnh bằng cái vật hạ tiện của mình đây.

Trong lòng hắn cứ vụt qua những ý nghĩ lộn xộn, chân thì cứ bước không ngừng, tiến dần về phía đại hán đó. Lúc này vẻ ung dung vốn có của lão ta (chỉ vì có con mắt to đáng sợ trên mặt, vẻ ung dung trông cũng thật là khủng khiếp) đã tan biến, phần lớn sự chú ý đều hướng về gã tiểu tử tưởng rằng yếu ớt nhất kia. Đối với Tề Hạo và Tăng Thư Thư, cứ cách một lúc lão mới bắn một đạo hồng quang, chỉ để ngăn chặn họ tiến bước, còn đối với Trương Tiểu Phàm thì cứ bắn 'phụt phụt phụt' không ngừng.

Mỗi đạo hồng quang xạ ra, lại một lần Trương Tiểu Phàm vất vả chật vật, nhưng cây gậy đen đúa kia không hề bị xâm hại, mà những hung sát trong luồng hồng quang

cũng không ảnh hưởng được đến Trương Tiểu Phàm. Dưới sự chăm chú của mọi người, hấn cứ từng bước, từng bước áp lại.

Chỉ nháy mắt, trên trán đại hán nọ đã lấm tấm mồ hôi, trong lòng lão, nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi, mình phí tâm huyết suốt ba trăm năm mới tu luyện thành 'Xích Ma Nhân', đối với các thứ tiên gia trọng bảo đều có hiệu quả kỳ lạ, tại sao đối với thanh côi lò trông rất bình thường này lại vô năng đến vậy?

Thực ra lão làm sao hiểu được, Xích Ma Nhân cố nhiên uy lực rất lớn, khí huyết tanh tuổi của nó đánh lên tiên kiếm của bọn Tề Hạo, đúng là có thể làm ô uế tiên khí, đồng thời dùng luôn kiếm làm đường dẫn, từ từ đẩy sát khí vào cơ thể bọn họ, vừa khai cuộc đã biết là chắc thắng. Nhưng thanh Thiêu Hỏa Côn xấu xí của Trương Tiểu Phàm, lại là kết hợp giữa chí hung chí vật 'Phệ Huyết Châu' của Ma giáo năm xưa và cây gậy đen lai lịch bất minh trong u cốc đằng sau Đại Trúc Phong, được dung luyện bởi tinh huyết của Trương Tiểu Phàm mà thành. Chỉ luận về sát khí, nguyên 'Phệ Huyết Châu' cũng đã hơn hẳn 'Xích Ma Nhân' không biết bao nhiêu lần, huống hồ còn có cây gậy bí ẩn mà hung khí của nó cũng một chín một mười với Phệ Huyết Châu kia.

Hai thứ đại hung sát này dung hợp làm một, khiến chế lẫn nhau, khí chất hung sát ẩn vào trong, lại thấm đẫm tinh huyết của Trương Tiểu Phàm, cũng chỉ có Trương Tiểu Phàm mới thúc động nổi nó, chính vì vậy, mới qua mắt được các tiên bối trưởng lão Thanh Vân Môn, và Trương Tiểu Phàm mới có thể từ quỷ môn quan quay đầu trở về.

Lúc này, đại hán nọ muốn dùng Xích Ma Nhân phát xuất hồng quang để tấn công Trương Tiểu Phàm, tất nhiên đã không hiệu quả nữa. Mà đấy vẫn là do Trương Tiểu Phàm còn ít tuổi vô tri, thân mang trọng bảo nhưng không hề hay biết, nếu đổi lại là Hắc Tâm Lão Nhân của Ma giáo ngàn năm trước đây, thì dựa vào một mình Phệ Huyết Châu, chỉ cần vũ động vài lần, là sẽ hút đại hán kia cạn máu khô thịt, cả người sẽ chỉ còn mỗi con mắt quỷ to đỏ quay lông lốc mà thôi.

Những người có mặt ở đó, chẳng ai ngờ đến chuyện nguy dị ngoài sức tưởng tượng này, đại hán nọ ngưng thần đối địch, nhưng không sao cản nổi bước chân của Trương Tiểu Phàm mỗi lúc một lại gần. Người thanh niên mặt đầy tà khí, từ đầu tới giờ vẫn đứng một bên im lìm không nói, lúc này bỗng cười nhạt bảo: "Niên lão đại, Xích Ma Nhân của ông xem ra không hiệu dụng nữa rồi, có mấy tên tiểu bối Thanh Vân cũng đối phó không nổi, thế mà vừa nãy còn quở trách Dã Cầu, ta nghĩ hay là địa vị Tôn chủ ông hãy nhượng lại cho ta đi!"

Thiếu phụ đứng bên kia đại hán chợt biến sắc mặt, thị chau mày: "Lâm Phong đạo hữu, lúc này đang phải đối phó với đại địch, sao ông lại nói ra những lời như thế?"

Lâm Phong mặt đầy tà khí, liếc mắt về phía đám đệ tử Thanh Vân, lúc nhìn đến Lục Tuyết Kỳ bỗng chăm chú hơn một chút, sau đó cười nhạt bảo: "Mấy tiểu tử non tơ này cũng coi là đại địch, thế thì Luyện Huyết Đường chúng ta còn dựa vào cái gì để đứng vững trong Tiên giáo Thánh môn, còn nói gì đến khôi phục được đại nghiệp do Hắc Tâm Lão Nhân gây dựng ngàn năm về trước?"

Đại hán họ Niên bắn một đạo hồng quang về phía Trương Tiểu Phàm, tạm thời chặn được bước tiến của hắn, rồi tức giận bảo Lâm Phong: "Người ngoài cái việc đứng đó ba hoa thiên địa thì còn làm được gì nữa, sao không cùng lên mà thử một chút đi?"

Khuôn mặt xanh tái của Lâm Phong bỗng trở lên một nét cười nguy dị, y nói: "Được, ta để ông khâm phục khẩu phục."

Y rút từ trong bọc ra một tấm kim phiến, phe phẩy quạt.

Người của Thanh Vân Môn đều nghe rõ cuộc đối thoại của bọn họ, càng tăng cường cảnh giác với gã thanh niên đáng vẻ đầy tà khí kia, nhưng một lúc lâu, thấy y cứ thông dong quạt, ung dung tiêu sái chẳng nhúc nhích gì hết, ai nấy đều ngạc nhiên.

Phải chăng Lâm Phong quả thật chỉ biết ba hoa khoác lác mà thôi?

Niên lão đại càng bị y chọc cho tức thêm, cúi kính nói: "Lâm Phong, nếu người không có bản lĩnh, hãy đứng qua một bên, mấy tên tiểu bối Thanh Vân này ta tự có cách đối phó, người chọc ngoáy mà chẳng tự xét xem mình có bản lĩnh gì?"

Lâm Phong đổi sắc mặt, hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta vốn không muốn liên thủ cùng ông, thắng cũng chẳng vẻ vang gì, nhưng nay nếu không hiển lộ một hai chiêu, ông lại cứ nghĩ ta lừa ông không bằng."

Vừa nói vừa tiện tay ném một cái, tấm kim phiến bay lên không trung, phát xuất kim quang nhàn nhạt, rồi soạt một tiếng, xòe tung ra.

Trên mặt lá phiến thép vàng, người ta dùng công bút họa pháp¹ vẽ núi, vẽ sông, vẽ chim bằng giang cánh, bút pháp tinh tế, sống động như thật.

Gió nổi, mây trôi, sấm động, chớp nháng.

Nơi đây sâu thẳm dưới lòng đất, trong cổ quạt, vốn không thể có những hiện tượng kỳ dị như vậy, nhưng lúc này trước mắt bên tai bốn đệ tử Thanh Vân, những hiện tượng ấy đang diễn biến. Còn đang bàng hoàng, thốt nhiên một tiếng vang lớn, chỉ thấy tấm bảo phiến kia rung bần bật lên trong không trung, giây lát sau, đại sơn vẽ trên mặt phiến

¹ Alex chú:

Công bút họa pháp: Lối vẽ tế vi trong tranh Trung Quốc.

hùng dũng tách ra, gặp gió trường lớn lên, giữa những tiếng rầm rầm nó biến thành một ngọn núi cao đến trăm trượng, cơ hồ chen tắc cả không gian rộng lớn nơi đây, rồi với khí thế Thái Sơn áp đỉnh, nó bắt đầu đè xuống bốn đệ tử Thanh Vân Môn.

Trương Tiểu Phàm kinh hoảng thất sắc, vật thể khổng lồ ấy chụp xuống, căn bản là vô phương đối kháng, không suy nghĩ lâu, hắn vận toàn lực bay giật về phía sau, trông thấy ngọn núi lớn hạ xuống rồi, mà một nửa người hắn vẫn còn trong phạm vi của nó. Trương Tiểu Phàm sắp bị nghiền thành hai mảnh, thì bỗng có người nắm lấy cổ áo hắn, lôi lại thật mạnh.

Trương Tiểu Phàm xoay đầu nhìn lại, thì ra kẻ cứu hắn chính là Tề Hạo, giữa lúc sống chết thế này, trong lòng lại dâng lên một niềm chua xót không sao kể xiết, hắn thấp giọng nói: "Đa tạ Tề sư huynh."

Tề Hạo nào biết được nỗi lòng của hắn, trên mặt y đầy vẻ trầm trọng chỉ hơi gật đầu đáp lại, chẳng qua Tề Hạo đứng gần đó, trong lúc thối lui trông thấy Trương Tiểu Phàm nên tiện tay lôi hắn theo.

Chỉ thấy ngọn núi cao đột nhiên xuất hiện trước mắt, khiến cho bọn họ phải nhúc nhích tìm cách đối phó, ngọn núi đó âm âm giáng xuống, tức thì mặt đất rung động, vách núi rung chuyển, liền đó những nham thạch trên vòm động cao trăm trượng bị sức chấn động làm vỡ ra, rơi xuống như mưa, uy thế rất lớn khiến mọi người kinh sợ.

Tăng Thư Thư cũng lùi lại, mặt mày kinh dị, ngạc nhiên thốt: "Sơn Hà Phiến! Là pháp bảo của Phong Nguyệt Lão Tổ tại Kiệt Thạch Sơn, sao lại lạc vào tay người khác thế này?"

Đám người bọn họ nhất thời kinh sợ, Trương Tiểu Phàm cũng đã quay trở lại chỗ cũ, Tề Hạo là người lịch duyệt nên biết qua Phong Nguyệt Lão Tổ thanh tu trên ngọn Kiệt Thạch Sơn ở phía đông, đạo hạnh cao thâm, rất có tiếng trong giới tu chân, hành sự ở giữa chính tà, tuyệt không phải là kẻ ác lại vô tranh với đời, chính tà hai đạo đều kiêng nể, chỉ là không tưởng được người thanh niên trước mặt, thân mang pháp bảo của Phong Nguyệt Lão Tổ lại là người trong Ma giáo.

Bọn Tề Hạo hoang mang chưa biết tính sao thì ngọn núi nọ không chút dung tình lại từ dưới đất bay lên, cũng không biết rằng muốn cử động một vật lớn như vậy thì phải cần có tài năng và đại pháp lực.

Phía sau bọn họ là vách đá nên muốn lui cũng không xong, trên ngọn núi lớn ấy, loạn thạch như mưa, sét chớp sấm động. Trong phút giây sinh tử, đám người Thanh Vân Môn cảm thấy lo lắng thì Tề Hạo cắn răng bước ra dùng Lục Hợp Kính bảo vệ cho cả bọn, ý muốn chống đỡ hòn núi to lớn ấy với khí thế như vạn quân. Một luồng ánh sáng

xanh biếc thành linh chớp lên, Lục Tuyết Kỳ đột nhiên xuất hiện ở phía trước ba người bọn họ, kêu lên một tiếng, liền thấy luồng sáng màu xanh tỏa rộng ra, "Thiên Gia" thần kiếm rời vỏ, tiếng như rống ngậm, tiên khí vạn đạo, vọt thẳng lên đỉnh động.

Tiếng sấm vang lên liên hồi trong không trung, tòa núi to với khí thế vô địch từ trên đầu úp xuống, nhìn như muốn đè bốn người bọn họ nát thành bột. Lục Tuyết Kỳ sắc mặt như sương, tóc mây tung bay trong gió dữ, giông giống cửu thiên tiên tử! Thân kiếm "Thiên Gia" hơi rung lên tựa như cảm ứng cùng tấm lòng của chủ nhân nó, như nộ long được thiên, cùng phóng thẳng lên trời, vạn đạo lam quang chiếu sáng cả tòa huyệt động rộng lớn trong nháy mắt, ở nơi không trung hợp lại làm một, hướng thẳng ngọn núi to kia chém tới một kiếm!

"Choang!"

Cát bay đá rơi, cuồng phong rầm rú, mọi người đều nhìn lên trên không, chỉ thấy một luồng hơi rộng lớn, tựa như vật hữu hình, hướng bốn phía khắp nơi ồ ạt xô tới, Lục Tuyết Kỳ người ở lưng chừng không trung, mặt mày đỏ lợt, cả người bị luồng phản lực to lớn nọ chấn thẳng vào vách đá.

Ngọn núi khổng lồ đang đà hạ xuống, bị cột sáng lam sắc chém phải, nó ngừng lại một chút, lắc la lắc lư trong không trung, tiếng động rầm rầm tan đi, ngọn núi thu nhỏ lại, chưa đầy một khắc, giữa luồng cát bay đá chạy, nó bỗng biến mất, rồi xuất hiện lại trên Sơn Hà Phiến.

Lâm Phong, gã thanh niên mặt đầy tà khí, liếc nhìn quạt Sơn Hà, đầu mày thoát cau rúm lại, chỉ thấy trên bức vẽ, tòa đại sơn uy thế hùng vĩ đã nứt một đường lớn từ đỉnh ngọn xuống đến sườn núi, mặt phiến vốn ôn hòa thư thái, giờ bỗng trở nên cứng nhắc.

Thiên Gia thần kiếm như có linh tính, quay trở lại bên phía mấy người Thanh Vân Môn, Lục Tuyết Kỳ trượt khỏi tường đá, gục xuống mặt đất, chỉ thấy dưới chân mềm nhũn, cơ hồ không thể nào đứng dậy được, cũng may những người khác đã sớm chạy lại, Trương Tiểu Phàm trông thấy, bèn đỡ lấy nàng.

Lục Tuyết Kỳ thở hồng hộc, nhưng bản tính hiếu cường, nàng toan ẩng Trương Tiểu Phàm đi, có điều vừa giơ tay, đã cảm thấy khoe miệng nóng bỏng, rồi máu tươi trào ra.

Máu tươi rùng rùng chảy trên làn da mịn màng như mỡ đông, màu đỏ in màu trắng, lại có vẻ điểm lệ kinh hồn.

Trương Tiểu Phàm đang ngây người, bỗng nghe thấy Lâm Phong ở đằng xa trở tay chỉ mắng: "Giỏi cho con xú nha đầu kia, dám tổn hại pháp bảo của ta, dù có chết mười

lần cũng không đủ thường mạng đâu!" Vừa nói, con người mặt mũi đáng vẻ ngùn ngụt những tà khí đó vừa dâng thân bay lên, Sơn Hà Phiến lấp lóe kim quang, tuy không có tà khí như thân thể y, nhưng cứ vừa xòe vừa cụp, lao lại thật nhanh.

Đằng sau, Niên lão đại vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Lão đã ngừng bắn hồng quang từ lâu, 'Xích Ma Nhân' cũng đã trở lại hình dạng bình thường. Thiếu phụ kiêu diễm bước lên một bước, liếc trông Lục Tuyết Kỳ, rồi khe khẽ hỏi: "Huynh nhìn rõ không?"

Niên lão đại nét mặt trầm trọng, đáp: "Là Thiên Gia!"

Thiếu phụ hừ một tiếng: "Không ngờ thần vật như vậy, lại rơi vào tay bọn tiểu bối!"

Niên lão đại nhìn Lâm Phong lúc đó đang quần đấu với bọn đệ tử Thanh Vân, lẩm bẩm nói: "Thiên Gia thần kiếm là cửu thiên thần binh, năm xưa tổ sư Luyện Huyết Đường của chúng ta là Hắc Tâm Lão Nhân đã bại dưới thanh kiếm này, hôm nay bất luận thế nào, cũng phải đoạt lấy nó!"

Thiếu phụ kiêu diễm gật đầu: "VẬY LÂM PHONG..."

Niên lão đại cười nhạt: "Tiểu tử đó cậy có quan hệ thân thiết với Phong Nguyệt Lão Tổ, xưa nay mục hạ vô nhân, nếu bây giờ không phải là lúc cần người, ta đã không dung y từ lâu rồi. Cứ để y đánh trận đầu, chúng ta chờ đúng cơ hội, sẽ ra tay đoạt lấy thần kiếm!"

Thiếu phụ gật đầu, ngưng thần quan sát trận đấu.

'Sơn Hà Phiến' cứ quạt một cái, bão lại nổi lên ầm ầm, gió cuốn hất đá về phía bốn đệ tử Thanh Vân, nhưng mỗi khi đến gần, đều bị Tề Hạo và Tăng Thư Thư cản lại. Vừa rồi ngọn núi lớn thành linh vọt ra, hai người lúng túng không kịp đề phòng, nên đành chịu bó tay, lúc này mới là lúc thấy được đạo hạnh cao thâm của họ.

Tề Hạo thì khỏi phải nói, Hàn Băng tiên kiếm bạch quang rực rỡ, chống đỡ lại hết thủy mọi trận cuồng phong, nhưng Tăng Thư Thư đứng một bên giờ mới hiển lộ bản lĩnh thật sự. 'Hiên Viên' tiên kiếm tán phát ánh sáng tím nhạt, dưới sự yểm hộ của Tề Hạo, tử quang lấp lánh, như độc xà xuyên đi qua những khe hở của trận cuồng phong, tới đả thương Lâm Phong ngay khi y vừa xao nhãng, khiến y phải lưu tâm ứng phó. Ba người nhất thời giao tranh ngang ngửa, không phân cao hạ.

Trương Tiểu Phàm đứng đằng sau, tay vẫn dìu đỡ Lục Tuyết Kỳ, mắt chòng chọc nhìn mấy người đang tỷ đấu, thấy Tề Hạo động tác ung dung, sử tiên kiếm đến mức xuất thần nhập hóa, khả năng vận dụng tiên pháp đạo gia thì trên mình rất xa, bất giác nẩy lòng kính ngưỡng.

Từ trước tới nay, những thứ hấn tu tập đều chỉ là công pháp cơ bản của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, mãi tới trước lúc hạ sơn, Tô Như mới đem đạo pháp thực sự truyền đạt nguyên vẹn cho hấn, tất nhiên không thể nào sánh được với Tề Hạo.

Hấn đang chăm chú quan sát, bỗng thấy bên mình chùng lỏng, thì ra Lục Tuyết Kỳ nghỉ ngơi một lúc, tinh thần đã hơi hồi phục, bèn tự đứng dậy, rời khỏi vòng tay hấn.

Trương Tiểu Phàm nhìn gương mặt vốn mịn màng như ngọc của nàng giờ đã xanh tái, vọt miệng hỏi: "Không sao chứ, Lục sư tỷ?"

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn hấn, giơ tay chùi vết máu bên khóe môi, lắc lắc đầu, nhưng không nói gì cả.

Từ hồi quen biết mỹ nhân băng giá này tới nay, Trương Tiểu Phàm đã quá quen với tác phong của nàng, nên cũng chẳng hỏi han gì thêm nữa, cộng với sự e ngại vốn có với người con gái xinh đẹp ấy, hấn liền ngoảnh đầu nhìn ngay ra trường đấu.

Chẳng ngờ hấn vừa ngoảnh đi, đã nghe thấy Lục Tuyết Kỳ kêu lên thảng thốt, bèn kinh hãi ngó lại, chỉ thấy bức tường nơi hấn và nàng vừa đứng, đột nhiên mọc ra một sợi dây đen, nhanh như cắt trói chặt quanh người nàng, làm nàng không sao nhúc nhích nổi, giây lát sau trong tường lại mọc ra một người đàn bà, chính là thiếu phụ kiều diễm vừa nãy còn đứng ở đằng xa kia.

Thị cười khanh khách: "Tiểu muội muội, trông muội mới xinh đẹp làm sao, đúng là làm cho ta nhìn mà phải thương xót! Sợi 'Phộc Tiên Tắc' này là tỷ tỷ chuẩn bị riêng cho mấy vị tiên gia chính đạo đây!"

Trương Tiểu Phàm thấy nét mặt Lục Tuyết Kỳ lộ vẻ thống khổ, lại thấy 'Phộc Tiên Tắc' trong nháy mắt đã ăn sâu xuống da thịt nàng, nỗi đau đớn nhìn là có thể tưởng tượng được. Hấn chưa kịp phản ứng, trong không trung đã vang một tiếng hú hét, rồi Niên lão đại từ trên cao bổ xuống, thò tay nắm lấy 'Thiên Gia' thần kiếm sau lưng Lục Tuyết Kỳ.

Trương Tiểu Phàm đầu thế để lão tự tung tự tác, 'Thiên Hỏa Côn' thoát đằng không bay lên, nhắm thẳng về phía Niên lão đại. Niên lão đại trông ra, lại là cây gậy ngắn màu đen rất ư cổ quái, trong lòng bất giác có chút e dè, lão khẽ chao mình, dừng lại, rồi hạ xuống đất.

Ở phía trước, Tề Hạo và Tăng Thư Thư nghe thấy tiếng động, bèn ngoảnh đầu lại nhìn, thấy đều kinh hãi thất sắc, đang định quay về cứu viện, thì Lâm Phong nhận thấy họ có biểu hiện khác lạ, nghĩ bụng nếu ta để các người nói đến là đến, nói đi là đi, thì

còn mặt mũi nào trước Niên lão đại. Sơn Hà Phiến liền rít lên một trận gió, luồng này theo sát luồng kia, Tề Hạo và Tăng Thư Thư nhất thời không thể thoát ra được.

Trương Tiểu Phàm tạm thời đẩy lui được Niên lão đại, không dám chậm trễ, liền nghiêng mình qua, Thiêu Hỏa Côn bèn lao về phía thiếu phụ kiều diễm, ai ngờ thị chỉ cười nhạt, lắc sợi dây đen trong tay, Lục Tuyết Kỳ không cự lại được, bất giác bị lôi lên, chặn trước mặt y thị.

Trương Tiểu Phàm hoảng hốt, vội vàng ghìm thế, Thiêu Hỏa Côn lao đến trước mặt Lục Tuyết Kỳ, còn cách ba phân thì nó dừng lại được, hắt ánh xanh tái lên khuôn mặt ngọc của nàng.

Trương Tiểu Phàm chưa kịp thở, lại nghe sau lưng hai luồng gió rít, bèn vội vã lao mạnh lên phía trước, liêu xa liêu xiêu, tránh thoát được trong gang tấc. Hắn ngoảnh đầu lại nhìn, thì thấy Dã Cầu đạo nhân và người đồng bạn cao lớn của y, Lưu Cảo, cũng đều đã xông lại, định thừa cơ đục nước béo cò.

Trương Tiểu Phàm lấy một địch ba, chiến đấu rất vất vả. Cũng may Niên lão đại vốn e ngại Thiêu Hỏa Côn, lại thêm Dã Cầu, Lưu Cảo ban nãy trong bóng tối đều đã chứng kiến cảnh hút máu đáng sợ của nó, dậm ra khiếp nhược, xuất thủ không dám thái quá, nếu không Trương Tiểu Phàm sớm đã bại rồi.

Dẫu vậy, qua mấy hiệp ba thứ pháp bảo giáp công trong không trung, Trương Tiểu Phàm đã rơi vào cảnh nguy hiểm đầy rẫy, mà đáng ngại nhất vẫn là thiếu phụ kiều diễm đang đứng một bên, hễ Trương Tiểu Phàm có ý định tấn công, y thị lại lắc khuỷu tay, lôi Lục Tuyết Kỳ vào làm bia chắn, Trương Tiểu Phàm luống cuống, liên tiếp gặp cản trở, xem ra sắp sa cơ trong tay ba tên yêu nhân.

Lục Tuyết Kỳ gắng sức giãy giụa khỏi Phộc Tiên Tác, nhưng không hiệu quả, thấy thiếu phụ sau lưng mỉm miệng cười, lại thấy Trương Tiểu Phàm trong trường đấu vì lo mình bị thương mà liên tiếp rơi vào thế nguy hiểm, sắc mặt nàng càng trắng bệch. Tâm tư kích động, cổ họng mằn mặn, Lục Tuyết Kỳ phún ra một bùm máu, bắn đầy lên y phục, tấm tấm đỏ tươi, trông rất kinh hãi.

Trương Tiểu Phàm nghe thấy tiếng động, tưởng Lục Tuyết Kỳ bị 'Phộc Tiên Tác' đả thương, hấn lo sợ không nghĩ ngợi nhiều nữa, Thiêu Hỏa Côn lập tức rùng rùng hắc khí, nhanh như chớp xẹt, bắn vù lại phía thiếu phụ kia.

Thiếu phụ chẳng ngờ Trương Tiểu Phàm bất chấp an nguy của bản thân mà tấn công đột ngột, thị không kịp giới bị, thấy Thiêu Hỏa Côn đã xông đến trước mắt mới vội vàng bật lên, tránh thoát trong gang tấc.

Nhưng đồng thời Trương Tiểu Phàm cũng để trống một khoảng rất lớn sau lưng, hồng quang từ Xích Ma Nhân của Niên lão đại, pháp bảo răng nanh của Dã Cầu và phi kiếm sắc vàng của Lưu Cảo cùng đánh tới bối tâm hấn.

Trương Tiểu Phàm thấy mất mũi tối sầm, chỉ muốn ngất đi, toàn thân đau đớn, rồi tê dại, cả người lao vọt về phía trước, máu từ trong miệng hấn phun thành vòi, bắn vào khoảng không.

Lục Tuyết Kỳ thấy vậy, hàm răng nhằn sâu vào môi, bỗng sợi dây trói trên mình nàng lỏng đi, thì ra thiếu phụ kiều diễm kia bị Trương Tiểu Phàm làm cho phân tâm, tạm thời đã quên bằng việc khống chế Phộc Tiên Tác.

Lục Tuyết Kỳ thét lên lạnh lạnh, song thủ co duỗi trong một khoảng hẹp, làm thành chỉ quyết hoa lan, 'Thiên Gia' thần kiếm tự động rời khỏi vỏ, lam quang lướt qua khoảng không, 'phập phập' hai tiếng, lập tức đẩy rộng Phộc Tiên Tác ra một vòng. Dưới uy phong của Thiên Gia, sợi dây nom rất bình thường đó lại mềm dai vô cùng, bị chặt mà không đứt, chỉ vang lên những tiếng kin kít mà thôi.

Thiếu phụ vừa xót xa bảo vật, vừa kinh hãi thần uy của Thiên Gia, vội vàng thu hồi Phộc Tiên Tác. Lục Tuyết Kỳ thoát ra được, tuy cơ thể vẫn còn tê nhức, nhưng đã lập tức đằng không bay lên, đón lấy thân hình Trương Tiểu Phàm đang lao tới.

Không để nàng và Trương Tiểu Phàm kịp thở, bọn ba người bên Niên lão đại đã bám sát theo.

Thiên Gia lách động lam quang, bay về trước mặt Lục Tuyết Kỳ, bảo vệ cho chủ nhân, nhưng Lục Tuyết Kỳ mặt đã tái nhợt như tờ giấy, thân mình lão đảo không còn vững nữa.

Đúng lúc đó, chợt nghe đằng xa vang lên 'Ui', rồi một tràng tiếng kêu đau đớn, Lâm Phong giận dữ hét to: "Bọn tiểu bối Thanh Vân kia, dám dả thương ta, xem pháp bảo đây!"

Âm thanh 'rầm rầm' tức thì vang dội đến từng góc ngách trong sơn động dãy núi lớn này.

Ai nấy đều sợ hãi, Niên lão đại dừng lại, ngoác miệng hét to: "Lâm huynh, không được..."

Lời nói còn chưa dứt, mọi người đã cảm thấy dưới chân núi rung đất chuyển, trong tay Lâm Phong, dòng nước lớn trên mặt Sơn Hà Phiến đã biến mất.

'Oàng!'

Cùng với tiếng động đình tai nhức óc, chỗ đứng dưới chân mọi người nứt toác cả ra, nháy mắt từ sâu trong lòng đất trào lên một cột nước lớn, sức mạnh hùng hậu khôn tả, đến những tảng đá lớn cũng bị đẩy văng lên trên không, chỉ có khối cự thạch khắc ba chữ 'Tử Linh Uyên' là trầm tĩnh không lay chuyển.

Bốn đệ tử Thanh Vân Môn bị cột nước khủng khiếp đó đẩy văng ra tứ phía, Lục Tuyết Kỳ hơi lỏng tay, trong khoảnh khắc đột nhiên cảm thấy trái tim mình như chìm xuống.

Trương Tiểu Phàm thân hình máu me bê bết, đang phiêu dạt trôi đi, đằng trước, chính là vùng sâu thẳm tối đen thần bí!

Nàng nhìn thật sâu vào khoảng không, trong khoảnh khắc, những chuyện cũ dường như lần giở lại từng cảnh: chàng thiếu niên đỏ mặt nhìn nàng trong lễ rút thăm trên đỉnh Thông Thiên núi Thanh Vân, đối thủ mà đôi mắt chột lộ vẻ yếu mềm trong cuộc tỷ thí sấm chớp cuồng phong; người vừa rồi đã vì nàng mà thổ huyết, bất chấp tính mạng lao lại cứu trợ!

Một tảng đá to đang chùng chình lao lại, Lục Tuyết Kỳ nghiêng rằng, nét mặt lạnh băng, dùng hết chút sức lực cuối cùng, ấn tay mượn lực từ tảng đá, xoay đổi phương hướng, bay về phía Trương Tiểu Phàm.

Đá bay túi bụi, nước phun hung dữ, trên cao Thiên Gia thần kiếm tỏa lam quang nhàn nhạt, phóng theo chủ nhân.

Tránh được mấy luồng đá bắn, Lục Tuyết Kỳ đã bám kịp Trương Tiểu Phàm, liền nắm lấy tay hắn, đang lúc định kéo lại gần, chợt nàng cảm thấy chút khí lực cuối cùng cũng đã rời bỏ cơ thể mà đi.

"Cô ta đến cứu mình sao?"

Trương Tiểu Phàm mơ mơ màng màng thấy Lục Tuyết Kỳ trước mắt, trong lòng chỉ lầm bầm được mỗi câu đó, rồi đột nhiên nhận ra, cả hai đã vượt qua khối cự thạch tỏa hào quang dữ dội, trên có khắc ba chữ 'Tử Linh Uyên', rơi vào vùng thẳm sâu không đáy.

Rồi, rơi mãi xuống dưới.

Lục Tuyết Kỳ dường như đã mất hết tri giác, đôi mắt nhắm nghiền, thân hình lật sang bên, khuôn mặt trắng nhợt lúc này phẳng phất vẻ bình thản.

Trương Tiểu Phàm trước khi rơi xuống vùng thẳm sâu không đáy, có lẽ là nơi bóng tối ngự trị vĩnh hằng, còn kịp nghe thấy, trong khoảnh khắc ánh sáng sau cuối, loáng thoáng nơi xa có tiếng niệm phật hiệu, rồi một vầng kim quang theo đó rục lên.

Giấy lát thôi, hắn rơi tòm vào bóng tối.

Bóng tối không bờ không bến, bóng tối hình như vĩnh hằng, đến người con gái ở sát ngay bên, hấn cũng chẳng mảy may nhìn thấy.

Có điều, vào giây phút cuối cùng, trước khi mất hết ý thức, hấn vẫn cảm nhận được, tay hấn và tay nàng, đang nắm chặt lấy nhau, rất chặt.

Thậm chí hấn vẫn lơ mờ cảm thấy, bàn tay đó, lúc này mới băng giá, mới lạnh buốt làm sao.

Bóng tối bao la, nuốt chửng lấy tất cả.

- o O o -